

mark med Hensyn til Overførselen af Kreaturer, ere saa store, at jeg tror, at man dog har Anledning til ikke at gribe til de allermost drakoniske Midler, sørend man anser dem for at være fuldstændig nødvendige.

Ordføreren for Forespørgerne

(Berg): Den høitærede Minister yttrede, at jeg var selv personlig kommen til den Anskuelse, at der var ondartet Lungesygdom i Holbæk, idet jeg havde sagt, at her var altsaa ondartet Lungesygdom i Holbæk. Ja, officielt efter vore Veterinærers Erklæring, og det er ikke falsket mig ind at bebrejde Regjeringen, at den følger sine Veterinærers Dom og foretager de efter Loven fastsatte Forholdsregler. Hvorvidt det er rigtigt ikke at begynde at tvivle, naar man nedslaar det ene Dyr efter det andet, og der ikke er Spor af Sygdom at opdage hos disse, skjøndt de nedslagtede Dyr have staaet sammen med de syge i 4—6 Uger, om den første Doms Rigtighed, er en anden Sag. Jeg skal henstille, om det ikke havde været rigtigt at begynde at tvivle, inden man var kommen til det fyrretyvende funde danske Kreatur. Jeg er tilbøjelig til at tro, at naar man i en saadan Besætning, hvor de syge Dyr havde staaet saalænge, og hvor Smitten isølge Videnskaben skulde have forplantet sig, havde spredt udtaget 10 Kreaturer til Nedslagning og ikke fundet Spor af Sygdom hos dem, vilde det have været rigtigere at sige: stop! og set Leiligheden an, medens man cernerede Besætningen og bevogtede den saa nøie som muligt, thi det er dog menneskeligt at feile. Jeg siger altsaa, at jeg aldeles Intet har at indvende imod, at Regjeringen forlangte Nedslagning; men jeg tror, at Fremgangsmaaden kunde have været anvendt med noget større Forsigtighed. Havde der været af de danske Dyr blot et eneste angreb, nuvel, men saavidt jeg har hørt, har det ikke været Tilfældet. Der var ikke et eneste angreb, men dog nedslag man 40, det ene efter det andet, og den Fremgangsmaade tror jeg maa kaldes rigorøs. Var man gaaet findigere tilværks og naturligvis været meget omhyggelig med Hensyn til Cerneringen, havde det vistnok været den mest praktiske Fremgangsmaade til en nøiagtig Bedømmelse af Rigtigheden af den først sædte Dom om Sygdommens Karakter. Men Regjeringen har givet Dplysning om, at den ganske rigtig har taget under meget omhyggelig Overveielse, om den ikke, efter hvad der var sket i Holbæk, burde udstede Forbud imod Indførselen af Kvæg fra Sverrig. Den ærede Minister sagde nemlig, at der ikke var berettiget Tvivl om, hvorfra Sygdommen i Holbæk var kommen, idet han nemlig tror paa sine Autoriteter, der mene, at den ondarte Lungesygdom eksisterer i Sverrig. Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at det ligesom isølge Lovens Aand maatte være Regjeringens Pligt,

naar den har den Mening, at der ingen berettiget Tvivl kan være om, at den ondartede Lungesyge eksisterer i et Naboland, som staaer i daglig Kvægforbindelse med vort Land — der indføres jo aarlig 15,000 Stykker Kreaturer fra Sverrig til os, — at udstede dette Forbud. Vilke Ulykker kunde der ikke have opstaaet af, at der ikke blev udstet et Forbud? Jeg gaar nemlig stadig ud fra, at, naar Regjeringen siger, at der ingen berettiget Tvivl kan være om, at Sygdommen i Holbæk er kommen fra Sverrig, saa er den kommen derfra, og naar Regjeringen saa, uagtet den har taget Sagen under alvorlig Overveielse, kommer til det Resultat, at den ikke udsteder noget Forbud for de mange andre Interessers Skyld og paa Grund af Forholdet mellem de to Lande o. s. v., saa beskytter Loven os ikke som den skulde. Naar Loven kun bebyrdiger Regjeringen til at udstede Forbud mod Indførsel af Kvæg fra pestbesøgte Steder, men ikke forpligter Regjeringen dertil, saa beskytter Loven os ikke. Det er jo ikke Spas, det er ikke en enkelt Million, der vil blive Tale om, men Tabene vilde kunne tælles millionsvis, hvis Sygdommen greb om sig. Nu er det altsaa gaaet saaledes, at der er kommet enkelte Dyr fra Brigstad Marked, men de vilde jo ligesaa godt kunne være komne fra andre Steder, og nu er Sygdommen optraadt et Aar i Dalum og et andet Aar i Holbæk, men den kunde ligesaa godt det samme Aar have optraadt paa 10 forskellige Steder i vort Land, naar den kommer fra et Naboland, som man siger er pestbesøgt. Er Lovgivningen altsaa indrettet saaledes, at den hvide Regjering efter at have forhandlet Sagen i Statsraadet kan bestemme sig til ikke at forbyde Indførsel fra et Land, om hvilket man siger, at der ikke er Tvivl om, at der i det er ondartet Lungesyge, og den altsaa kan forbyde Indførselen, om den vil, og lade det være, om den vil, saa maa Lovgivningen forandres, saa maa Lovgivningen rettes derhen, at det bliver Regjeringens ubetingede Pligt at udstede et saadant Forbud. Skjøndt jeg meget kan paaskønne de Meddelelser, som den høitærede Minister har givet, forsaavidt at Sagen er tagen under Overveielse ogsaa af den samlede Regjering, hvad jeg forøvrigt ikke kunde betvivle, saa kan jeg dog ikke forstaa den Logik, der ligger i Opfattelsen af Tilfældet i Holbæk og Undlæbselen af Udstedelsen af Forbud mod Sverrig. — Nei, det er meget sandt, jeg skal med Fornøielse gjentage det, dette er et Omraade, hvor maaft meget Gaa i Verden have den fornødne Sagkundskab, jeg har aldeles ingen, men jeg har læst endel om denne Sag og tror at have Ret til haade her at tale derom og til ogsaa at have min Mening derom, og skulde jeg, efter hvad jeg har hørt for og imod denne Sag, sidde som Lægmand og dømme med i Sagkundsiges Forhandlinger, vilde jeg ikke sty at sige, at